

Поетеса Олена Коберник: “Не я прийшла до Бога, а Він мене привів до Себе”

Я народилася у Нововолинську Волинської області. Зараз мешкаю у Львові.

Маю три вищі освіти: одну філологічну і дві педагогічні. Першу освіту здобула у Сімферопольському державному університеті, другу – у Переяслав-Хмельницькому педагогічному університеті імені Григорія Сковороди, а третю – в Уманському державному педагогічному університеті імені Павла Тичини. Зараз працюю вчителькою молодших класів. Разом з чоловіком виховую двох синів та доньку.

Вам подобається бути вчителем?

Так, професія вчителя мені подобалася ще з дитинства. Дуже любила свою першу вчительку. У старшій школі також були чудові педагоги, які вплинули на моє рішення стати вчителем.

Як Ви прийшли до Бога?

Краще сказати, що не я прийшла до Бога, а Він мене привів до Себе. Бо тепер, пройшовши свій життєвий шлях, розумію, що людина сама ніколи не приходять до Бога. Це наш Господь працює над серцем людини і приводить її до пізнання Себе. У сім'ї моїх батьків Бог займав неабияке місце. З поняттям “гріх” я ознайомила ще у чотирирічному віці, коли взяла у своєї хресної мами копієчки, які лежали біля дзеркала. Моя мама тоді пояснила мені, що красти – це гріх. І Бог не задоволений, що я це зробила. Цей випадок глибоко закарбувався у моїй пам'яті на все життя. Оскільки наша сім'я була православного віросповідання, то на стінах висіли ікони. Особливо мою увагу привертала одна із Ісусом, який лежав вже під хрестом. З Його пробитих рук і ніг стікала кров. А матір Ісуса Марія

схилилася над ним і плакала. У її серце були встромлені мечі. Я часто дивилася на Ісуса і його рани. Мені було дуже жаль Його. Та особливо на формування моєї віри вплинула моя бабця Христя, яка завжди мені говорила: «Дитино, бійся Бога!»

А у віці п'ятнадцяти-шістнадцяти років я почала читати Біблію. Мене дуже схвилювала книга «Об'явлення». Я дізналася про час, коли людям буде ставитися тавро звіра на руку або чоло. Це подія сильно мене стривожила. І я звернулася до Бога з проханням, щоб Він захистив мене від прийняття цього тавра. В той момент Господь закарбував у моїй пам'яті вірш з книги Об'явлення 14:12 «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі і віру Ісуса». Коли я закінчила школу, то твердо вірила і молилася до Бога. Тоді ж вела щоденник, у якому записувала свої молитви до Христа.

З вченням церкви адвентистів сьомого дня познайомилася у березні 1996 року, під час учительського страйку. Софія Черняєва, вчитель української мови, була адвентисткою і розповіла мені про те, хто змінив суботу на неділю. Дала прочитати книгу «Велика боротьба». Хочу сказати, що ще з дитинства моїм улюбленим днем тижня була субота. Я запитувала у свого тата, чому у 10-х заповідях написано субота, а ми святкуємо неділю. Він відповідав, що ця заповідь для євреїв, а ми святкуємо тепер неділю. Тому інформація про зміну суботи на неділю, викликала в мене неабияке здивування і зацікавлення. Якраз перед страйком у нашому місті закінчилася програма, яку проводив Віктор Гіл. Після розпочалися курси по вивченню Біблії. На програму я не ходила, але за запрошенням Софії Дмитрівни, пішла на курси. Мені сподобалося досліджувати Біблію, і вже у найближчу суботу я вперше пішла на богослужіння. На той час вже була заміжною і мала синочка. Жили ми з моїми батьками. Хоча чоловік підтримував мене, але батьки почали чинити сильний опір. Потім і в школі почалась боротьба, бо ще декілька вчителів прийняли хрещення, а директором був колишній третій секретар міському партії. Коли він вперше викликав мене до себе на розмову, то погрожував,

кричав. Я вийшла з кабінету дуже налякана і збентежена. Але одразу звернулася до Бога в молитві і попросила, щоб зерно віри, яке Він посіяв у мені, впало не на кам'янистий ґрунт, а в добру землю. Церква за мене молилася. Другий раз, коли директор мене викликав до себе, то ми довго говорили. Він хотів кричати, але не зміг навіть підвищити голос. У кінці розмови сказав: «Гаразд, дамо тобі твою суботу. Ти будеш гарним проповідником». 25 травня 1996 року, у суботу, я не пішла на останній дзвоник, а пішла до церкви. Попросила, щоб мене охрестили, бо не хотіла їхати на сесію без Бога. У вечір того хрещення в озерці біля міста Володимира-Волинського, на відстань витягнутої руки підплив гарний білий лебідь. І пастор Юрій Ватаман, який звершував обряд хрещення, сказав: «Тобі Господь дав знак. Маєш бути вірною Богові, як лебеді вірні один одному до смерті». Ось так розпочався мій шлях з Господом і триває уже двадцять три роки.

Коли Ви почали писати вірші?

Перша спроба була в юності, коли вперше закохалася. Написала кілька віршів і все. В мене, на відміну від моєї рідної сестри, яка почала писати вірші з першого класу, не було значного поетичного дару. Та наш дивний і чудовий Бог може робити дива. У 2002 році я з чоловіком прочитали книгу «Схватка за обновление силы» і вирішили відповісти на заклик. Почали кожного ранку приблизно просити про злиття Святого Духа. Через п'ять років 27 вересня 2007 року, як зазвичай, вранці схилилася на молитву. Але стала говорити віршами. Я відчула спонукання: «Встань, візьми ручку і пиши». У той день я написала свої перші три вірші.

“Як дивно Ти зі мною розмовляєш.
Даєш слова та у поезію складаєш.
Співає серце пісню щастя,
Бо я в Тобі навек спаслася.
Бо Ти мене від смерті врятував!
І спрагу до життя подарував!
Забрав усі страхи і болі

І радість дав моїй Ти долі!
Щоб завжди я була з Тобою,
Ці руки Ти навчив до бою,
Та перемогу вклав до них,
Навіки перемігши гріх!

27.09.2007 р. м. Львів

З того часу Господь дає мені натхнення писати вірші. Читаю їх у церкві. Та в житті не завжди буває легко, у 2015-16 роках майже нічого не написала, можна сказати, що це була духовна посуха. Потім Господь послав мені людину, я дала їй прочитати свої вірші. Прочитавши мою рукописну збірку, звернувся до мене: «Поверніться, будь ласка, до Бога. Він сильно скучив за вами і дуже чекає на ваші ранкові зустрічі. Бог дуже любить вас!» Мій читач помітив, що останні вірші вже не мали такої сили впливу, як написані в попередні роки. Ці слова пройшли вогнем через моє серце, я схилилася на коліна і просила прощення у Бога. Наступного дня написала вірш. Це був березень 2017 року. Почала писати по три-п'ять віршів щодня. Я відчула бажання ділитися своєю поезією з людьми. Опублікувала вірші в соціальних мережах. Згодом мені подзвонила член церкви з Луцька, запропонувала приїхати і зробити спільне служіння. Такий перший літературно-музичний вечір-служіння відбувся у квітні. Потім їздила з ними в інші міста України. Господь спонукав одного брата з нашої третьої Львівської громади зробити запис відео віршів, де сама їх читаю. Луцький хор часто дає благодійні концерти і використовують ці відео.

У вас є друкована збірка поезій?

Ні, ще не було можливості видати. Я питала Господа, чому вже стільки написано, але ніяк не вдається зробити. Господь допоміг мені зрозуміти, що на все свій час. Підросла моя донечка. Вона гарно малює і вчиться у художньому ліцеї. Ми вирішили, що вона буде займатися художнім оформленням моєї книги. Зараз я готую до друку свою першу збірку. Декілька моїх віршів було надруковано у греко-католицькому виданні «Місіонер

2018». Також мої записи поезій звучали на радіо «Еммануїл». Маю свою сторінку у Фейсбуці, де постійно публікую вірші. Щодня близько трьохсот людей читають і поширюють мої вірші.

Ви пишете вірші тільки українською мовою?

Загалом пишу українською мовою, але є декілька російською.

“О, сколько чудных откровений
Откроешь Ты душе людской!
Если она оставив все сомненья,
Придет и обретет в Тебе покой!
О, сколько Ты откроешь ярких красок
Для бедной умирающей души!
И новый мир откроется ей сразу!
Ее поднять из праха поспеши!
И Ты ее избитую, с ободранною кожей,
И сильно сжатую, как ком внутри!
Обмоешь всю бальзамом осторожно
И нежно всю разгладишь изнутри!
Ты ей тихонечко расскажешь,
Что кровью Господа искуплена она.
И на дорогу жизни ей укажешь!
И воспоеет хвалу Творцу душа!
Ведь то, что людям в мире невозможно,
И в чем давно уж разуверилась она.
Душа увидит – Богу все возможно!
Лишь это верю она принять должна!
Идти вперед и верить Богу ей так нужно!
Понять, что мироздания лишь Он Творец!
И когда боль внутри и двигаться так трудно,
То помни – жизнь без конца дает Отец!
Путь к вечной жизни нам открылся в Сыне!
Его душа за нас изранена была!
Дорога в Небеса, к Божественной вершине,
Иисуса смертью проложена была!
Иди к Нему, в грехах своих раскайся!
Пусть льется песнь хвалы скорей!

Иди быстрее и к жизни возвращайся!
Бог выльет на Тебя Святой елей!"

01.08. 2017 р. м. Нововолинськ

Також Господь дарував мені можливість написати декілька віршів англійською мовою.

"In winter, summer and in autumn
I want to be with you, my daughter!
I want to bless you every day.
Please, come to me, don't go away!
In winter, autumn and in summer
I want to be with you, my son!
I want to strengthen you each day.
Please, come to me, don't go away!
I am your loving – loving Lord.
I died for you so long ago!
Don't be afraid, I am your God!
I can help you dear, if you want!

05.01.2008 р., м. Львів

"A day by day, a day by day
A mankind goes so far away
From the beginning of the way,
Which God had shown up our days.
It is a way to everlasting day,
About it Lord Jesus prayed.
It is a victory of Jesus Christ.
We must be thankful that he died!
He brought to us a real life!
You'll never find the end of life!"

07.04.2008 р.

Вірші пишете тільки для дітей чи для дорослих? На які теми? Як

хочете назвати книжку?

Пишу на різні теми, але більшість про нашого Господа. Читачі називають мої поезії віршами-молитвами. Я знайома з багатьма поетесами і одна з них написала мені: «Я дивуюся, що у Вас різнобічна тематика, але уся про Бога. Скільки всього Господь Вам дає». У моїх віршах висвітлені майже всі біблійні доктринальні теми. Я молюся, спілкуюся з Господом, читаю і залишаючись з Господом наодинці, обов'язково пишу вірші. Одного разу сестричка попросила написати вірш про Суд. Ми помолилися разом і буквально через декілька хвилин я написала. Першу збірку хочу назвати «Як дивно Ти зі мною розмовляєш».

Які рядки з ваших віршів найбільше характеризують Вас?

“Господи, Твої у ранах руки
І кров'ю скроплене чоло
У серці я носитиму завжди,
Куди б життя не привело!”

27.09.2007. м. Львів

Зараз Ви працюєте над віршами?

Постійно. Завжди відкриваю різні грані характеру Бога, які описую у віршах. Учора ввечері написала:

“Буває час, німіє в серці думка,
Слова десь на межі беззвучності стоять.
Душа усе ще прагне порятунку,
А тіло вперто прагне знов назад.
Робота, дім і знов робота,
І ти вже зовсім течія.
Тебе всього охоплює марнота
І десь зникає власне «я».
Закручує, захоплює, тримає,
Хоч, ніби справи добрі робиш ти,
Але душа велику пустку відчуває,
Благає, кличе: «Господи, де Ти?»

Спіймай мене і вихопи з марноти,
Дай серцю спраглому води.
Хай же звучать прекрасні ноти,
Слова складають гімн хвали.
До Тебе, Господи, хай линуть,
І в серці Твому хай звучать.
Бо Ти мене, мій Боже, не покинув,
Даєш любов, даруєш благодать.
І знову моє серце оживає,
І мої очі бачать небеса.
Ти – Бог єдиний, іншого немає,
Твоє хай вічно славиться ім'я!”

Ви маєте свої улюблені вірші?

Так, є декілька, які особливо мені до душі. Взагалі мої вірші – це відображення того, що у моєму серці”.

“Усе, що маю я на грішній цій землі,
І все, чим я сьогодні володію,
Бог викупив Своєю кров'ю на хресті
І дав мені права на володіння!
Усяка квітка, що на землі цвіте,
Найменша кожна на землі стеблина
Мені нагадує завжди про те,
Що Бог послав на смерть за мене Сина!
Співають в лісі дзвінко солов'ї,
Сміється радісно мала дитина.
І все це знов нагадує мені,
Що Бог пожертвував для цього Сина!
І хліб щоденний на столі,
І всяка на усій землі пожива –
Це знов усе нагадує мені:
То Бог пожертвував для цього Сина!
Увесь той час, що маєм на землі,
І кожен день, година і хвилина,
Даровані нам Богом на хресті
І кров'ю Однородженого Сина!

Сьогодні день спасіння на землі!
І дорога тут кожна всім хвилиною!
Сьогодні Бог дарує прощення гріхів!
І їх змиває кров'ю Свого Сина!
Сьогодні чути голос Бога з висоти:
Прийміть цю жертву Мого Сина!
І вас прийму з любов'ю у Христі!
Своєю донькою назву, чи сином!
І дам життя вам на новій землі!
І місце в Царстві Мого Сина!
Свою дарую благодать усім!
Приймаю в ім'я Мого Сина!"

03.07.2017 р. м. Львів

Щоб Ви хотіли у Господа попросити?

Що хочу? Видно з останнього вірша, написаного сьогодні вночі.

*"Благослови цей день, землі й небес Владико!
Творець краси, любові і життя!
До Тебе хай моя молитва лине тихо,
В Тобі моя душа хай знову ожива!
Хай моє серце, розум, моя воля –
Усе тобі належить і в Тобі живе.
І щоб не сталося, яка б не була доля,
Хай Дух святий мене навчає і веде!
Не дай мені про тебе забувати,
До мене через совість говори,
Щоб я змогла життя впорядкувати,
Щодня навчай та у мені гори.
Гори вогнем, що очищає мою душу,
Освячує усі мої бажання і думки.
Прагну небес і гріх залишити я мушу,
Щоб, Господи, з Тобою возз'єднатись навіки!"*

Запитання – Алла Шумило